2026. december 09., szerda **Mt 11,28-30**

„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket!”

Istenem!

Annyit birkóztam már ezzel a buzdításoddal! „*Vegyétek magatokra”*, vagyis önként bújjunk bele a járomba, vigyük a terhet, viseljük a nehézséget, menjünk a nehezebb úton, válasszuk a munkásabb megoldást. Számomra nagyon fontos ennek a tehervállalásnak az önkéntessége. Nagyon nehezen viselem a parancsolgatást, vagy a „Fogjuk meg, és vigyétek!” buzdításokat, illetve bármiféle kész helyzet elé állítást. El tudom képzelni, hogy a középkorban lelkes szerzetesnő lettem volna fiatalként, aztán az engedelmeskedtetés és a jézusi eszméket meghazudtoló belső ellentmondások miatt keserű és meghasonlott rendelhagyóként bujdokoltam volna további életemben.

Inkább többszörös erőfeszítést teszek bele egy feladatba, de hagyják rám, hadd csináljam úgy, ahogy jónak gondolom. Eddig volt lehetőségem nagyjából úgy alakítani a dolgaimat, hogy eltávolodhassak azoktól a helyzetektől, amikben csak a terhet láttam, a felüdítő, értelmet adó végső cél nélkül. A szerencsefaktor is működött, például abban, hogy modern és szabad korba születtem, sok lehetőséggel nőként is az önkifejezésre, céljaim megtalálására, és csodás embereket mondhatok a barátaimnak. Számomra a megígért felüdítés és a teher édessége eddig nagyjából azt a jóleső tudatot jelentette, hogy jó ügyeket szolgáltam, helyesen cselekedtem, vannak, akik szeretnek, megbecsülnek.

De egyáltalán nem biztos, hogy Te is így akartad ezt, egy ilyen, a maga feje után menő, bár aktív munkásod lett volna a rólam alkotott álmod. Biztosan várnak rám élethelyzetek, amelyek ismeretlenek, megoldás nélküliek, félelmetesek, megalázóak lesznek, amikben nem lehet okosnak lenni, és egyáltalán nem számít, hogy nekem van igazam. Hát ez nem az én megszokott terepem: tudnom kell majd elviselni, fejet lehajtani, áldozatul esni, csendben tűrni. Ekkor már engednem kell majd, hogy Te vigyél engem, és nem arra, amerre én szándékoltam volna menni. Úgy gondolom, hogy ehhez nagyobb beléd vetett bizalomra, több szelídségre, alázatra lesz majd szükségem. Ezt szeretném kérni Tőled, Uram, és köszönöm, hogy megígérted, hogy ekkor sem fogsz magamra hagyni, vinni fogsz magaddal, és ha kell, felüdítesz.

Magyar Ági, Székesfehérvár

